

● STORBAND-BEGIVENHET

Sønnen Ole Edvard er kanskje mer berømt, men Odd R. Antonsen er en institusjon i norsk storbandmiljø. Lørdag 20. september tar han med seg 50 musikere for å gjøre konsert i Kabelvåg kirke. Odd R. Antonsen Symphonic Band (ORASB) er en blanding av unge talenter og profesjonelle musikere fra hele landet, og i tillegg skal sju-åtte lokale musikere fra Vågan delta. ORASB har gitt ut seks album hvorav «The Man With The Horn» ble nominert til Spellemannsprisen i 1992. I tillegg kommer en rekke tv- og radioinnspillinger. Humør, innsatsvilje, entusiasme og dyktighet kjennetegner orkesteret, som bruker solister av ypperste klasse på sine innspillinger og konserter. ORASB spiller også i Borge kirke på turen til Lofoten. Det skjer søndag 21. september

● KREVENDE BARN

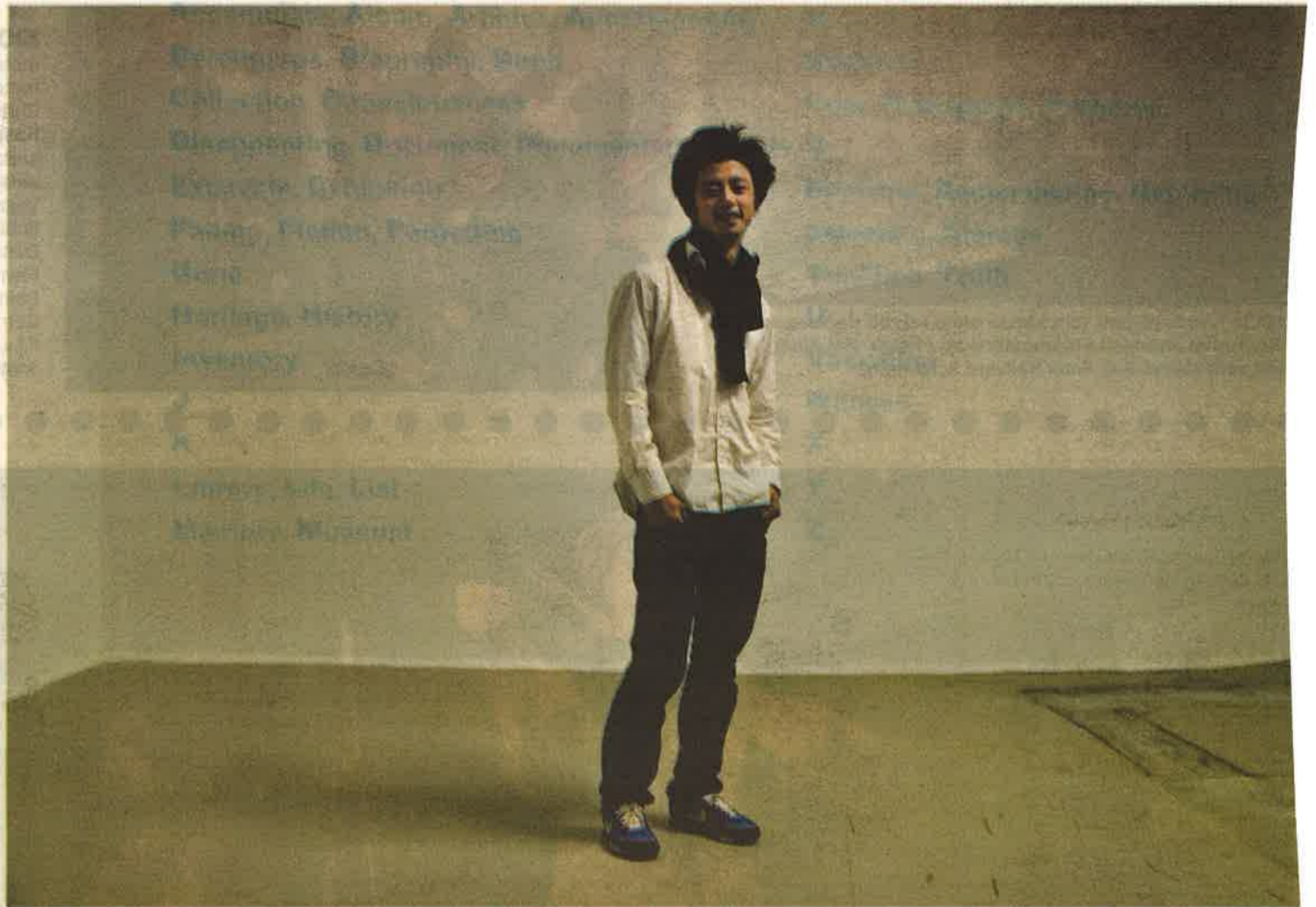
Vågan kommune arrangerer i høst kurs for foreldre med spesielt krevende barn. Felles for disse barna, er at en møter de på en hensiktsmessig måte. I dette kurset får en tips og innspill fra mange hold. Dette er et gruppekurs for foreldre/foresatte med barn i alderen 3-8 år. Kurset er gratis.

● FARLIG I SKROVA?

Fylkesmannen mener Vågan kommune ikke har redegjort for potensiell risiko og sårbarhet i forbindelse med reguleringsplan for området Ura i Skrova, og mener forslaget ikke kan behandles videre før dette er vurdert. Fylkesmannen skriver i et brev at kommunen kan bli gjort erstatningsansvarlig for skader som måtte oppstå, hvis dette kunne vært unngått om kommunen hadde utvist tilstrekkelig aktsomhet.

● NY FYLKESKULTURSJEF

Nordlands nye fylkeskultursjef heter **Nina Badendyck (54)** og har de ti siste årene vært fylkeskultursjef i Troms. Før det har hun blant annet vært direktør for Kristiansand Symfoniorkester og daglig leder for Musikk i Nordland. Den nye fylkeskultursjefen i Nordland er utdannet innen teatervitenskap, musikkvitenskap og idéhistorie og har i tillegg bred ledererfaring innen kulturarbeid. Nina Badendyck har også en master med vekt på kulturpolitikk og har også jobbet som kulturjournalist i Dagbladet, NRK og VG og spilt inn plate med den profilerte visegruppa Amtmandens døtre på 1970-tallet. Som daglig leder for Musikk i Nordland (1992-1995) ledet hun arbeidet med å bygge opp en institusjon med 11 profesjonelle kammermusikere. Nordland kjenner hun også godt etter å ha vært sekretariatsleder i fylkeskommunen i tre år før hun dro til Musikk i Nordland i Narvik.

Jun Yang og Liaf har produsert en film som er tilgjengelig og medmenneskelig tilstede, mener vår anmelder. Foto: Lise Maria Knutsen

Artefakt

Med våre omgivelser som bakteppe har filmkunstneren Jun Yang skapt en renskåret beretning om tiden etter døden, uten å omfavne tristessen.

●●● Liaf har i år vært initiativtaker for flere nye stedsspesifikke kunstproduksjoner. Den siste i rekken er filmen "Norwegian Woods". Filmen ble produsert i løpet av juli måned. Alle medvirkende i filmen er lokale, fra Lena Kvitvik i hovedrollen til Thom Pettersen som produksjonsassistent. Den eneste profesjonelle aktøren er kunstneren selv, som står for ide og regi.

●●● Filmen handler på overflaten om en ung jente som vender hjem til barndomshjemmet for å ta seg av sin mors dødsbo. Hva skal man gjøre med artefaktene, det vil si tingene, bildene, klærne og alt annet man finner i kjeller, skuffer og skap når mennesket som omga seg med alt dette ikke er mer? Det er på mange måter et praktisk problem. Det er også til en viss grad et emosjonelt problem. Tingene har en affeksjonsverdi, men er et menneskes liv, det vil si minnene og historiene om det som var, avhengige av tingene et menneske omga seg med? I dypet av denne problemstillingen ligger materialismen og vaker – er det overflaten som definerer et menneskeliv?

●●● Vi lever i en kultur der gjenstandene er med å fortelle menneskets historie, på personlig plan, men også på et større plan. En arkeolog fortolker ofte en kultur eller funn ut fra artefaktene som er kommet frem i lyset. Gjenstander forteller. Jun Yangs film er på mange måter en negasjon på denne måten å fortolke og gjenskape minner og historier. Det er ikke overflaten som forteller. Det er det man sitter igjen med i minnet som er bevegelsen for hva et menneske er i seg selv. Derfor er huset, klærne, bøkene, kunsten og fotografiene noe man kan gi videre. Tingene kan ikke bringe livet tilbake. Det er bare skallet som er igjen. Tomheten. Minnene. Historien. Bevisstheten. Savnet. Gi tingene et nytt innhold, et nytt liv å være sammen med. Enn så lenge.

●●● Filmen er bygd opp av seks scener fra det øyeblikket hovedpersonen vender hjem til hun er tilbake i sitt eget liv. Filmens bilder handler i enkelhet om å pakke ned gjenstandene, fjerne og gi bort alt det moren har etterlatt. Hver scene er filmet fra en vinkel, her er ingen filmatiske triks eller dramaturgiske

knep for å berøre betrakteren. Musikken som går i bakgrunnen er positiv. De tunge følelsene i farvannet etter døden er skildret lett i en scene der hovedpersonen blar gjennom et bildealbum. Døden er ikke bare følelser, den er også av juridisk og praktisk art. Hovedpersonen gir morens klær til frelsesarmeen, bøkene til biblioteket og er på søppelfyllinga og kaster resten. Det som da er igjen blir sendt videre til andre gjennom en hagefest likt et loppemarked. Overflaten får nye kropper å bekle, nye lesere, nye lyttere og nye betraktere. Filmen gir ingen emosjonell forløsning, den bryter bevisst med det forløpet man forventer, dramaet som ofte bærer filmer med lignende tematikk eksisterer ikke. Alle karakterene har samtaler av praktisk art, ingen scener prøver å legge føringer for hva betrakteren skal oppfatte eller tenke. Den gir rom for betrakterens egne tanker og referanser.

Det er filmens styrke i sin oppbygning. Den berører uten å tvinge den som ser inn i en enkel konstruksjon. Da filmen hadde prøvingsvisning i Jun Yangs filmsal i Lorentzenbruket var enkelte tekniske elementer, som lyd og bilde ikke ferdig produsert. Det gjorde at filmen manglet en mykhet i uttrykket. Det vil sikkert være gjort når filmen i denne uken vil ha sin offisielle premiere.

●●● Filmens største svakhet er at den ikke er filmet i høykvalitet. Bildene er ikke rene, klare og tydelige. Dette er en film skapt på lavbudsjett og dugnad. I alt var 25 mennesket av ren frivillighet med på produksjonen. Jun Yang og Liaf har produsert en film som er tilgjengelig og medmenneskelig tilstede. Den viser også at landskapet vi omgir oss med bare er kulisser i et menneskes liv. Det er mennesket som ser og er, landskapet er i bakgrunnen. Jun Yang klarer å fange et alvorlig tema med et smil i blikket. Norwegian Woods er et verk alle kan finne seg selv i.

Lise Maria Knutsen